

Arrest

nr. 322 643 van 27 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LENS
Montoyerstraat 1
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 26 juli 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 8 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. LENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen4-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, die de Syrische nationaliteit hebben en bescherming genieten in Bulgarije, dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 10 juli 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij/zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem/haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij/zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekers slagen er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwisten weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, de reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens zijn met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengen zij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van hun beschermingsverzoek.

5. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 25 oktober 2022 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije. Zijn vrouw en kinderen vervoegden hem op basis van gezinshereniging en werden op 18 oktober 2023 eveneens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Zij verkregen er verblijfsdocumenten als statushouder die geldig zijn tot 3 november 2025 wat verzoeker betreft en tot 8 november 2026 wat verzoekster en de kinderen betreffen (doc DVZ: brieven Bulgaarse Dublinunit

van 26 februari 2024; doc CGVS: NPO verzoeker, p. 9-10; map met documenten, stuk 9). Verzoekers betwisten dit niet.

Verzoekers wijzen er in hun verzoekschrift op dat het sinds 2020 mogelijk is om een procedure te starten om de verleende bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer een statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen als ze verloren is, gestolen of vernietigd werd, binnen een periode van 30 dagen. Zij halen hiertoe het AIDA rapport aan van april 2024 waarin ook wordt verwezen naar de rechtspraak van de Nederlandse rechtbank van Den Haag van 26 oktober 2022 die oordeelde dat het zeer waarschijnlijk zou zijn dat de beschermingsstatus zou worden beëindigd of zou worden ingetrokken wanneer statushouders nieuwe identiteitsdocumenten zouden aanvragen, zonder dat hun huidige behoefte aan bescherming zou worden beoordeeld en dat dit een risico op refolement met zich meebrengt (AIDA Bulgarije update 2023, p. 113-114).

Naar aanleiding van het hoger beroep dat hiertegen werd ingesteld door de Nederlandse overheid, werd deze uitspraak van de rechtbank van Den Haag vernietigd door de Nederlandse Raad van State op 1 november 2023 (202206277/1/V2, onderdeel 4). Op basis van de hem beschikbare bronnen, waaronder het AIDA rapport, concludeert de Nederlandse Raad van State als volgt over de wijze waarop de Bulgaarse wetgeving:

Wanneer een statushouder de geldigheidsduur van zijn verlopen verblijfsdocument niet binnen 30 dagen heeft verlengd of dat document niet tijdig heeft vervangen, leidt dit niet automatisch tot beëindiging of intrekking van de verleende internationale bescherming. Wel kan een procedure worden gestart waarin alle feiten en omstandigheden worden betrokken alvorens een besluit tot beëindiging of intrekking wordt genomen. Een statushouder met een verlopen of verloren verblijfsdocument die vertrekt naar Bulgarije, kan de geldigheidsduur van dat document verlengen, tenzij zijn internationale beschermingsstatus al is beëindigd of ingetrokken. Het niet tijdig verlengen kan leiden tot een boete. Het is derhalve niet zo dat de Bulgaarse autoriteiten de aan de vreemdeling verleende internationale beschermingsstatus zullen beëindigen of intrekken, als hij of zij zich na zijn of haar vertrek naar Bulgarije tot de Bulgaarse autoriteiten wendt om de geldigheidsduur van de verblijfsdocumenten te verlengen. De Nederlandse Raad van State stelt voorts vast dat er geen sprake is van een systematische herbeoordeling van verleende statussen. De SAR (State Agency for Refugees) start pas een procedure als het Bulgaarse Ministerie van Binnenlandse Zaken heeft gemeld dat een statushouder de geldigheidsduur van zijn verblijfsdocument drie jaar na het verstrijken daarvan nog steeds niet heeft verlengd. Tussen het verlopen van de geldigheidsduur van een verblijfsdocument en het starten van een procedure tot intrekking of beëindiging zit dus de nodige tijd.

Ook wordt erop gewezen dat een intrekking of beëindiging van de status van internationale bescherming steeds verwerkt wordt in het EUODAC-systeem. Als uit het Eurodac-systeem niet blijkt dat de status is ingetrokken of beëindigd, is het aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat hij in Bulgarije toch geen internationale bescherming meer heeft.

Er liggen geen elementen voor die maken dat er anders zou moeten worden geoordeeld over de wijze waarop de Bulgaarse wetgeving dan wat de Nederlandse Raad van State heeft geconcludeerd.

In casu herinnert de Raad eraan dat de Bulgaarse verblijfsvergunning van verzoekers nog steeds geldig zijn. Voormelde situatie is dan ook niet op verzoekers van toepassing. Los daarvan, zoals in voormeld arrest van de Nederlandse Raad van State werd overwogen, is het aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat zijn internationale bescherming inmiddels is beëindigd.

Verzoekers brengen in casu echter geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Indien verzoekers van mening zijn dat er een einde zou zijn gesteld aan hun verblijfsstatuut of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hen toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoekers andere stappen hebben genomen om de nodige informatie te bekomen.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat hun internationale beschermingsstatus in Bulgarije nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekers niet zouden kunnen terugkeren naar Bulgarije.

Aangezien de verblijfstitels van verzoekers geldig zijn, vallen zij evenmin onder de juridische 'catch 22'. Dit is de situatie waarin begunstigen, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de 'civiele nationale database'. Echter mogen begunstigen niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten.

Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigten in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA, Country report Bulgaria, update 2023, p. 110). Deze situatie is echter niet op verzoekers van toepassing daar de geldigheid van hun Bulgaarse verblijfsdocumenten niet verstreken zijn.

6. Verder kan er in verzoekers specifieke en persoonlijke geval niet worden geconcludeerd dat hij in Bulgarije niet in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien of dat hij zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming aldaar niet zou kunnen laten gelden. De commissaris-generaal merkt terdege: "U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. U verklaarde dat er in Bulgarije geen huizen werden toegekend aan buitenlanders (CGVS, p. 13). Nochtans woonde u in Sofia in een appartement samen met uw gezin. U geconfronteerd met dit feit verklaarde u dat u inderdaad een appartement had maar dat het drie maanden had gekost dit te vinden (CGVS, p. 13). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Bulgarije te weerleggen. U echtgenote haalde aan dat de job-situatie ook niet positief was (CGVS echtgenote, p. 7). Blijkt nochtans dat u in Bulgarije verschillende jobs gehad heeft. Ook zij verklaarde graag te willen werken in Bulgarije maar moeilijkheden gehad te hebben om werk te vinden. Ze informeerde zich bij de huisbaas en hij kon haar een job aanbieden als schoonmaakster in het gebouw. Ze verklaarde dat dit voor zo weinig geld was dat ze daarom niet 'kon' werken (CGVS echtgenote, p. 7). Ook dit bewijst niet dat jullie niet aan werk konden geraken. Uw echtgenote verklaarde dat jullie zich ingeschreven hadden bij de organisatie Caristan om taallessen te mogen volgen. Zij hebben jullie op de wachtlijst geplaatst en zouden iets laten weten van zodra er een plek vrij was. Dit gebeurde volgens uw echtgenote nooit. Vooreerst betreffen dit weer blote beweringen. Hoe dan ook, kan hieruit niet worden besloten dat jullie geen toegang zouden gehad hebben tot deze taallessen. Moet bovendien nog worden gewezen op het volgende. Uw echtgenote kwam pas aan in Bulgarije in juni 2023, om vervolgens in oktober 2023 subsidiaire bescherming te krijgen en in november 2023 verblijfspapieren ontvangen te hebben. Jullie verlieten vervolgens Bulgarije al in januari 2024. Dat er wachtlijsten bestaan voor taallessen wordt op zich niet betwist. Echter, uit wat uw echtgenote liet optekenen verlieten jullie Bulgarije reeds een tweetal maanden nadat zij haar verblijfsdocumenten kreeg uitgereikt. Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat jullie onnoemelijk lang dienden te wachten. Bovendien toont u op geen enkele manier aan dat jullie situatie in deze anders was dan deze van andere begunstigten om internationale bescherming. Uit het feit dat jullie niet direct de mogelijkheid zouden gehad hebben de taallessen aan te vatten kan hoe dan ook evenwel niet besloten worden dat jullie deze bijstand ontzegd werd of dat jullie deze diensten geweigerd zouden zijn (CGVS echtgenote, p. 8). Daarnaast had u een klein netwerk van vrienden en collega's (CGVS, p. 11). U verklaarde dan wel dat uw kinderen niet naar school konden gaan omwille van een gebrek aan papieren, u staafde dit met geen enkel bewijs. U werd vervolgens geconfronteerd met het feit dat u een beschermingsstatuut in Bulgarije had en er aldus niet illegaal verbleef. Dit geldt zowel voor u als uw kinderen en echtgenote daar zij u op basis van gezinsherenigingsprocedure vervoegden in Bulgarije en er in oktober 2023 ook zelf de subsidiaire beschermingsstatus kregen toegekend. U verklaarde vervolgens dat zelfs met verblijfspapieren kinderen pas naar school mogen gaan indien hiervoor allerlei administratie in orde gebracht zou worden. Los van het feit dat ok dit blote beweringen zijn die u geenszins weet te staven, moet worden opgemerkt dat u ook hiermee geenszins aantoonde dat u zich in een situatie bevond waarbij uw grondrechten u werden ontzegd. Uit niets blijkt immers dat uw kinderen, indien u alle vereiste administratieve stappen zou zetten, geen toegang zouden hebben tot onderwijs (CGVS, p. 11). Dat uw kinderen tijdens uw periode in Bulgarije geen onderwijs konden volgen omdat u niet voldeed aan de gestelde administratieve voorwaarden kan logischerwijs niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming."

Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen, slagen verzoekers er niet in hier anders over te doen denken. Uit het loutere gegeven dat zij moeten betaald voor onderwijs, zoals verzoekers in hun verzoekschrift nog te kennen geven, kan voorts bezwaarlijk worden besloten dat zij hier geen toegang tot hadden of zullen hebben.

Verzoekers verlieten Bulgarije bovendien reeds een tweetal maanden nadat verzoekster haar verblijfsdocumenten heeft ontvangen. De Raad stelt vast dat dit een zeer korte periode betreft en niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen en er hun rechten te doen gelden. De houding en het handelen van verzoekers duiden er daarentegen op dat zij geenszins van plan waren om in Bulgarije een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Verzoeker gaf ook uitdrukkelijk

aan dat hij nooit van plan was om in Bulgarije te blijven en dat hij altijd al naar België wilde komen (NPO, p. 9, 11).

Hun betoog in voorliggend verzoekschrift dat Bulgarije geen steun of bijstand biedt om de integratie van vluchtelingen in de Bulgaarse samenleving te vergemakkelijken, overtuigt niet. In het kader van huisvesting, tewerkstelling en onderwijs kan worden verwacht van verzoekers, die er internationale bescherming hebben verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekken. Zij maken niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid waren om onder meer huisvesting, tewerkstelling of onderwijs voor hun kinderen te kunnen krijgen in Bulgarije. Het komt in dit verband verzoekers toe om de middelen die het recht en hun status in Bulgarije hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantonen. Zij tonen niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Zo stonden zij op een wachtlijst om taallessen te volgen, maar verlieten zij Bulgarije reeds een tweetal maanden nadat verzoekster er verblijfsdocumenten verkreeg. De commissaris-generaal bemerkt hierbij terecht dat uit het feit dat zij niet onmiddellijk de taallessen konden aanvatten, hoe dan ook niet kan worden besloten dat zij deze bijstand ontzegd werden. In de mate verzoekers in hun verzoekschrift voorhouden dat hun appartement niet voldeed aan de verwachtingen, kan dit niet blijken uit de door hen afgelegde verklaringen voor het CGVS waar verzoeker enkel heeft aangeklaagd dat het 3 à 4 maanden duurde vooraleer hij het appartement gevonden had (NPO verzoeker, p. 13). Los van deze loutere a posteriori verklaringen, kan voorts niet blijken dat zij op zoek zijn gegaan naar een andere woonst.

7. Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit kan blijken dat verzoekers een bijzondere kwetsbaarheid hebben en die ertoe kan leiden dat zij bij terugkeer naar Bulgarije, om deze reden, worden blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij schildklierproblemen heeft en medicatie behoeft. De commissaris-generaal bemerkt hierover onder meer het volgende: "U verklaarde hier op zich geen symptomen van te ondervinden. Het werd toevallig ontdekt bij een doktersbezoek. Dit verklaarde waarom u er niet in slaagt te vermageren. U neemt hier al van in Syrië medicatie voor. Ook in Bulgarije nam u deze medicatie verder. De medicatie kon u zich echter in Bulgarije niet meer veroorloven. U dient daarnaast omwille van dit medisch tekort frequent bloedonderzoeken te laten doorvoeren. Dit deed u niet meer in Bulgarije. U werd daar door het medisch personeel meegedeeld dat deze frequente onderzoeken eigenlijk overbodig waren indien u geen last had van enig symptoom (CGVS, p. 6). U legde van deze medische problemen geen enkel medisch attest neer. U legde wel een medisch attest neer van een doktersonderzoek in België. Hier valt niets in terug te lezen aangaande deze schildklierproblemen (zie medisch document 11 groene farde)."

Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat zij ten gevolge hiervan over een bijzondere kwetsbaarheid heeft die haar zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije. Er kan uit de bijgebrachte medische attest immers niet afgeleid worden dat er sprake is van een medisch-psychische aandoening die belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie en dat haar medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Bulgarije onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). In de mate dat verdere opvolging noodzakelijk is, tonen verzoekers niet aan dat zij in Bulgarije geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische ondersteuning. Temeer verzoekster een verblijfsvergunning werd verleend geldig tot november 2026 en zij, in tegenstelling tot wat verzoekers in het verzoekschrift voorhouden, in het verleden in Bulgarije toegang hadden tot medische hulp. Het loutere feit dat zij zelf diende te betalen voor haar medicatie omdat zij er geen mutualiteit hadden, houdt niet in dat haar medische zorg ontzegd werd. Verzoekster klaagt tevens aan dat zij geen bloedonderzoek kreeg, maar dit bleek uit luidens verklaringen niet nodig te zijn omdat zij geen klachten had (NPO verzoekster, p. 6). Er kan dan ook niet zonder meer gesteld worden dat verzoekster geen toegang had tot medische zorg. Het gegeven dat verzoekster in België een chirurgische ingreep moet ondergaan waarna zij vier maanden dient te revalideren (stuk 3), doet aan voorgaande geen afbreuk.

Verzoeker kent voorts geen medische problemen.

Verzoekers hun geval wordt derhalve niet gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die belangrijke gevolgen zouden hebben voor hun zelfstandig functioneren en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugkeer naar Bulgarije, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch brengen zij hiertoe concrete elementen bij.

Verzoekers, die geen blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid, tonen verder niet aan dat zij de nodige zelfredzaamheid ontberen om in hun levensbehoeften te voorzien. Verzoekers hebben beiden hogere studies gedaan in Syrië. Verzoeker heeft er les gegeven in overheidsscholen en werkte bij verschillende ngo's. Ook

in Bulgarije deed hij verschillende jobs. Verzoekster werkte in Syrië als onderwijzeres in verschillende scholen.

Uit het loutere gegeven dat verzoeker er niet in slaagde legaal werk te vinden ondanks zijn vele pogingen hiertoe, kan niet worden besloten dat verzoekers door de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten hun wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht zijn gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij zij niet in staat waren om te voorzien in hun meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Alhoewel verzoekers verklaren dat zij geen integratiesteun gekregen hebben en verzoeker geen officieel werk vond, kan er voorts niet aan voorbij gegaan worden dat zij toch over een zeker netwerk beschikte van vrienden en collega's (NPO verzoeker, p. 12; NPO verzoekster, p. 8).

8. Waar verzoekers verklaren dat zij in Bulgarije het slachtoffer zijn geworden van racistische aanvaringen, moet worden bemerkt dat deze onvoldoende ernstig genoeg om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Deze gebeurtenissen zijn naar aard, intensiteit en draagwijdte immers onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te kunnen worden als vervolging of als ernstige schade.

De Raad benadrukt hierbij dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch ernstige schade inhoudt. Om tot internationale bescherming te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Zoals hoger is gebleken maakten verzoekers doorheen hun verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen. Verzoekers brengen geen concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Bulgarije persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er dient immers te worden vastgesteld dat uit verzoekers hun verklaringen geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk feit volgt waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid actueel dienen te vrezen voor vervolging, dan wel het lopen van reëel risico op ernstige schade.

Verder blijkt uit hun verklaringen dat zij naar aanleiding van hun ervaringen nooit beroep hebben kunnen doen op de hulp of bescherming van de bevoegde Bulgaarse instanties omdat zij geen geld hadden voor de bijstand van een tolk (NPO verzoekster, p. 8). Hieruit kan evenwel niet blijken dat de Bulgaarse autoriteiten onwillig zijn of niet in staat zijn om hulp en/of bescherming te bieden. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Het algemene betoog van verzoekers waarbij zij wijzen op de aanwezige corruptie bij de Bulgaarse autoriteiten en smokkelaars berust voorts niet op ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Bulgaarse autoriteiten te (trachten te) bekomen.

9. In tegenstelling tot wat in voorliggend verzoekschrift wordt geponeerd, stelt de Raad vast dat de beschermingsverzoeken van verzoekers door de commissaris-generaal individueel werden benaderd waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in Bulgarije alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoekers. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekers doorheen hun persoonlijk onderhoud op het CGVS ruim de mogelijkheid kregen hun persoonlijke situatie en vluchtrelaas toe te lichten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers zelf is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat het CGVS kan beslissen over hun beschermingsverzoek. Zoals blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud, werden er hen zowel gerichte als open vragen gesteld waarbij uitvoerig werd ingegaan op verzoekers eigen ervaringen, rekening houdend met de algemene situatie in Bulgarije op het moment van de beweerde feiten. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd aan verzoekers ook expliciet de vraag gesteld of zij nog iets wensten toe te voegen.

Verzoekers tonen evenmin concreet aan welke elementen of gegevens tijdens het gehoor niet of onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen, noch specificeren zij welke bijkomende vragen hun inziens nog gesteld hadden moeten worden, noch tonen zij aan hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissingen.

10. Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekers als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in

een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekers in gebreke blijven.

11. Wat betreft de verwijzing naar verschillende van zijn arresten, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen verzoekers niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan deze arresten ten grondslag lagen, kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken.

12. Verzoekers tonen niet aan, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Zij tonen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoekers kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Zij maken niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Bulgarije in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Bulgarije hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Bulgarije werd verleend, kunnen stellen. De stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Bulgarije zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekers aantonen dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

13. Derhalve lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Hun beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekers niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog kunnen beroepen op hun beschermingsstatus in Bulgarije, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

14. De aangevoerde middelen lijken ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 3 december 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekers wijzen erop dat hun gezin een kwetsbaar profiel heeft en stellen dat dit wordt bevestigd in de medische documenten die zij hebben gevoegd bij hun aanvullende nota's. Alle gezinsleden werden fysiek en psychisch ernstig getroffen door wat zij hebben meegemaakt in Syrië en vervolgens in Bulgarije. Dit geldt vooral voor de oudste dochter H., die als gevolg van deze ervaringen ernstig is getraumatiseerd, wat zich o.m. uit in bedplassen. Hiervoor werd in het opvangcentrum waar zij verblijven een tweewekelijkse psychologische opvolging voorzien. Een dergelijke opvolging op school is, ondanks pogingen hiertoe, niet mogelijk gebleken, aangezien H. vreest op school te worden gepest. Verzoekster R.I.A.B. verwijst naar haar talrijke medische problemen, vooral met haar knie en schildklier, waarvoor zij een behandeling in een ziekenhuis behoeft. Verzoekers menen dat hun bijzondere kwetsbaarheid geenszins wordt betwist en dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden in zijn besluitvorming. Tijdens hun gehoor bij de diensten van verweerder kwam hun kwetsbare positie pas ter sprake nadat hun advocaat hierop had geattendeerd. Verzoekers stellen dat verweerder hun levensomstandigheden in Bulgarije slechts summier heeft onderzocht en overhaast is te werk gegaan. De Bulgaarse overheid schiet systematisch tekort in haar verplichtingen, zeker wat de gezondheidszorg betreft, en verzoekers hebben dit afdoende aangetoond middels hun aanvullende nota's. Verzoekers besluiten dat, gelet op hun kwetsbaar profiel en de systemische tekortkomingen in Bulgarije, een terugkeer naar dit land ondenkbaar is, zodat er aanleiding is om hen in België een beschermingsstatus toe te kennen. Verder bevestigd, wijst verzoekster R.I.A.B. nogmaals op haar medische problemen: zij verkrijgt hiervoor in België de nodige medische zorgen en het is allerm minst zeker dat dit ook bij terugkeer naar Bulgarije mogelijk zal zijn, waardoor zij in dat geval het risico loopt invalide te worden. Verzoeker M.K.A. stelt dat de huidige situatie in Syrië, zeker wat betreft de medische zorg, nog beter is dan deze in Bulgarije, zodat hij nog eerder zou terugkeren naar Syrië dan naar Bulgarije. De minderjarige dochters H. en M. wensen hier niets aan toe te voegen.”

5. Verzoekers verwijzen ter zitting naar twee aanvullende nota's.

De aanvullende nota van 29 november 2024 bevat het medisch dossier van verzoekers (stukken 1 en 2), het medisch dossier van hun dochter H. alsook e-mailuitwisseling met de begeleider van het opvangcentrum betreffende de psychologische gesteldheid van hun dochter H. (stuk 3), bewijzen van de door verzoekers gevolgde Nederlandse taalcursus (stuk 4), en bewijzen dat verzoeker in België legaal werkt en arbeidscontracten heeft gekregen (stuk 5).

Bij de aanvullende nota van 2 december 2024 voegen verzoekers *“andere recente medische documenten”* toe betreffende de gezondheidstoestand van verzoeker (stuk 1) en een e-mail van 1 december 2024 waarin staat dat hun dochter H. twee keer per week psychologische begeleiding zal krijgen in het opvangcentrum (stuk 2).

6. De Raad stelt vast dat verzoekers ter zitting geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 22 oktober 2024.

6.1. Verzoekers houden ter zitting voor dat de Bulgaarse overheid systematisch tekortschiet in haar verplichtingen, zeker wat de gezondheidszorg betreft.

In voormelde beschikking erkent de Raad dat blijkens de beschikbare landeninformatie er in Bulgarije sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in dat land. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, onder meer omwille van de administratieve obstakels en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's (gebrek aan ondersteuning bij integratie) waarmee zij worden geconfronteerd, waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen

terechtkomen, met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting alsook een uiterst beperkte toegang of mogelijkheid voor statushouders om zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten te genieten. Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. De Raad leest in het AIDA-rapport geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). In navolging van de Nederlandse Raad van State, oordeelt de Raad dat de omstandigheden in Bulgarije niet zo zijn dat statushouders structureel op grote schaal en voor langere periodes het reële risico lopen dat zij daadwerkelijk niet kunnen voorzien in hun basisbehoeften zoals wonen, onderdak en eten en dat zij daarom een reëel risico lopen op een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De situatie gekenmerkt door de onzekerheid over een mogelijke catch-22-situatie en de gevolgen van de zgn. *“zero integration policy”*, is onvoldoende om die drempel te halen (Nederlandse Raad van State, 1 november 2023, 202206277/1/V2, onderdeel 6).

De loutere stelling ter zitting dat Bulgarije systematisch tekortschiet in zijn verplichtingen, laat niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming in Bulgarije genieten, dan hetgeen uiteengezet in de beschikking, met name dat niet blijkt dat de levensomstandigheden in Bulgarije voor statushouders dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van verzoekers individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Bulgarije zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van de beschermingsverzoek, waarbij het aan hen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Bulgarije werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

6.2. In voormelde beschikking wordt aldus met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing uitgebreid ingegaan op verzoekers' persoonlijke situatie als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije en worden de door hen aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantonen dat zij persoonlijk hun rechten en voordelen als statushouder in Bulgarije niet meer kunnen laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Verzoekers gaan ter zitting niet concreet in op hetgeen in punt 6 van de beschikking concreet met betrekking tot hun persoonlijke, individuele situatie als statushouder in Bulgarije wordt vastgesteld en geoordeeld, waarbij wordt besloten dat zij voormeld vermoeden niet weerleggen. Door louter te stellen dat verweerder hun levensomstandigheden in Bulgarije slechts summier heeft onderzocht en overhaast is te werk gegaan, zonder echter concreet in te gaan op en daadwerkelijk enige concrete repliek tegen de inhoud van de beschikking te formuleren, doen verzoekers thans niet anders oordelen en slagen zij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

6.3. Ter zitting gaan verzoekers dieper in op hun psycho-medische situatie en die van hun dochter H. Ze verwijzen naar de medische dossiers en attesten gevoegd bij de twee aanvullende nota's.

Het medische dossier van verzoekster bevestigt dat zij schildklierproblemen heeft en hiervoor medicatie neemt. Tevens blijkt dat op 16 mei 2024 een RX en een echografie werd genomen van haar rechterknie waarna zij op 11 juni 2024 op de afdeling Orthopedie – Traumatologie in het Jan Yperman ziekenhuis op raadpleging ging. In dit laatste verslag van 11 juni 2024 wordt vermeld dat zij *“sedert enkele maanden”* last heeft van haar rechterknie. Verzoekster is beter na de infiltratie met corticoïden; chirurgische correctie wordt aangeraden. Daarnaast leest de Raad in haar medisch verslag dat zij sinds juli 2024 de volgende klachten vertoont: zeer frequent plassen, hyperventilatie na moeilijk gesprek met haar man over de procedure, uren huilen, hartkloppingen, paniek, nervositeit. Ook heeft zij verklaard het gevoel te hebben te worden gewurgd in haar keel.

De medische documenten die betrekking hebben op verzoeker duiden aan dat op 25 maart 2024 een echo van zijn bovenbuik werd genomen in het kader van een opvolging voor levercysten die in Syrië zijn vastgesteld, hij tandbehandelingen heeft gekregen en hij sinds september 2024 pijnklachten vertoont aan het rechterbeen. Klinische onderzoeken en medische beeldvorming van zijn rechterbeen op 15 oktober 2024, 20 november 2024 en 2 december 2024 wijzen uit dat het om ischialgie gaat. In het attest van 21 september

2024 wordt dit omschreven als zenuwpijn. Verzoeker krijgt medicatie voorgeschreven. Een infiltratie ter behandeling wordt ingepland.

De medische documenten van verzoekers' dochter H., die 12 jaar is, wijzen aan dat zij sinds 3 jaar (toen zij nog in Syrië woonde) last heeft van bedplassen en hiervoor wordt opgevolgd. Sinds juli 2024 vertoont zij tevens psychologische klachten: aan lippen plukken tot bloedens toe, veel huilen, angstig. Het opvangcentrum waar zij verblijven heeft in psychologische begeleiding voorzien ter behandeling (e-mail 1 december 2024).

In de mate dat wordt voorgehouden dat de fysieke en psychologische problemen van *"alle gezinsleden"* voortvloeien uit hetgeen ze in Bulgarije hebben meegemaakt, kunnen zij niet worden gevolgd.

De door hen voorgelegde medische documenten en verzoekers' verklaringen op het CGVS duiden vooreerst aan dat verzoekster reeds schildklierproblemen kende in haar land van herkomst, Syrië. Ook hun dochter H. had reeds in Syrië last van bedplassen. Verder zijn de medische problemen van verzoeker aan zijn rechterbeen ontstaan in België in september 2024, een half jaar nadat zij uit Bulgarije zijn vertrokken. Ook verzoekster kende pas problemen met haar knie na haar aankomst in België (supra). Er kan dan ook niet zonder meer worden gesteld dat uit deze medische documenten zou blijken dat hun medische problemen het rechtstreeks gevolg zijn van hun levensomstandigheden in Bulgarije. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

Verzoeker verklaarde op het CGVS nog dat hij in Bulgarije een maagzweer had (NPO, p. 14), iets waar hij blijkens de voorgelegde medische documenten niet langer last van heeft nu hij geen dergelijke klachten vertoont of gemeld heeft. Los van het gegeven verzoeker geen medisch attest heeft voorgelegd om zijn maagzweer te staven, waren deze problemen duidelijk niet heel ernstig nu deze in België geen verdere opvolging vereisten. Verder kan uit het loutere gegeven dat verzoeker heeft verklaard dat hij in Bulgarije een maagzweer had op zich niet blijken dat verzoekers zich in Bulgarije in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie bevonden. Ook uit het loutere gegeven dat verzoekster en dochter H. mentale problemen kennen, kan dit niet worden afgeleid en evenmin is uitgesloten dat er hiervoor andere oorzaken kunnen zijn, te meer zij slechts twee maanden in Bulgarije hebben verbleven. In de voorliggende medische documenten wordt ook nergens een verband gelegd met hun levensomstandigheden in Bulgarije. Verder gaven verzoekers noch hun advocaat tijdens hun persoonlijk onderhoud op 29 april 2024 te kennen dat verzoekster en hun dochter H. met psychologische moeilijkheden kampen, laat staan dat deze te wijten zijn aan hun ervaringen in Bulgarije.

Verzoekers maken verder niet aannemelijk dat zij omwille van hun gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Bulgarije. Uit de bijgebrachte medische documenten noch uit hun verklaringen kan worden afgeleid dat hun psycho-medische aandoeningen belangrijke negatieve gevolgen voor hun zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengen. Evenmin blijkt dat verzoekers omwille van hun gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Bulgarije zouden kunnen werken of geen beroep zouden kunnen doen op sociale bijstand. Integendeel, uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker in Bulgarije verschillende jobs heeft gehad en verzoekster wel wilde werken, maar dat het voor zo weinig geld was dat zij daarom niet *"kon"* werken (NPO verzoekster, p. 7). Uit de bij aanvullende nota van 29 november 2024 gevoegde arbeidscontracten blijkt overigens dat verzoeker enkel dagen in augustus en september 2024 als arbeider in een koekjesfabriek heeft gewerkt. Wat betreft de pijnklachten die verzoekster ondervindt aan haar knie en verzoeker aan zijn been, blijkt uit de voorgelegde medische documenten van respectievelijk 11 juli 2024 en 2 december 2024 dat nieuwe behandelingen voorliggen en zij hiervoor verder worden opgevolgd. Er liggen geen recentere medische attesten voor. Er kan hieruit niet blijken dat zij heden omwille van deze problemen niet in Bulgarije zouden kunnen werken of geen beroep zouden kunnen doen op sociale bijstand. Waar verzoeker in september 2024 een week rust kreeg voorgeschreven omwille van zijn been, kan uit de voorliggende medische stukken niet blijken dat verzoekers op blijvende wijze geheel of gedeeltelijk arbeidsongeschikt zouden zijn. Verzoekster was wat betreft haar knie blijkens het medisch attest van 11 juli 2024 overigens al aan de betere hand na de infiltratie met corticoïden. Verzoekers zetten ook nergens in concreto uiteen in welke mate hun psychologische en medische problemen hen beletten om hun rechten te doen gelden in Bulgarije, noch wat de impact van hun psycho-medische problemen zou zijn op hun mogelijkheden om hun rechten in Bulgarije uit te oefenen. Dit te meer nu zij in Bulgarije een zekere mate van zelfredzaamheid hebben laten zien, zoals toegelicht in voormelde beschikking. Tevens herinnert de Raad eraan dat zij er over een sociaal netwerk van vrienden en collega's beschikken. Ten slotte blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoekers de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelf onmogelijk maakt(e).

In de mate dat verdere psycho-medische opvolging noodzakelijk is, tonen verzoekers niet aan dat zij in Bulgarije geen toegang zullen hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Zo zijn hun verblijfsvergunningen nog geldig (die van verzoeker tot 3 november 2025; die van verzoekster en de kinderen tot 8 november 2026) en hadden zij in het verleden toegang tot de gezondheidszorg in Bulgarije (NPO verzoekster, p. 6; NPO verzoeker, p. 14). Uit het loutere gegeven dat zij dienden te betalen voor bepaalde medische hulp, kan niet worden besloten dat zij geen toegang hadden tot medische zorg. Verder hebben verzoekers nooit enig beroep gedaan op psychologische ondersteuning in

Bulgarije zodat zij evenmin aantonen als statushouder hier geen toegang toe te zullen hebben. Voorts blijkt uit niets en verzoekers tonen niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Bulgarije geen toegang zouden hebben tot de gezondheidszorg.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Bulgarije een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoekers bij een terugkeer naar Bulgarije zouden belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Bulgaarse onderdanen. Bovendien hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekosten-verzekering onder de voorwaarden die de wet aan Bulgaarse burgers stelt (AIDA rapport, april 2024, p. 120). Het komt verzoekers toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij hun rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Bulgarije en zij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang hebben tot medische zorg. Verzoekers slagen hier echter niet in. Verzoekers tonen hoe dan ook niet concreet aan en maken niet aannemelijk dat zij in Bulgarije, dit mogelijk met de hulp van de Bulgaarse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zouden hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zouden kunnen genieten.

Het zich verder op zeer algemene wijze aanmeten van een kwetsbaar profiel als een gezin met jonge kinderen, weet verder niet te overtuigen. De Raad verwijst hierbij naar wat reeds werd gesteld onder punt 7 van de beschikking waar reeds werd vastgesteld dat verzoekers hun geval niet wordt gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die belangrijke gevolgen zouden hebben voor hun zelfstandig functioneren en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugkeer naar Bulgarije, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoekers tonen niet aan dat zij de nodige zelfredzaamheid ontberen om in hun levensbehoeften te voorzien. Verzoekers hebben beiden hogere studies gedaan in Syrië. Verzoeker heeft er les gegeven in overheidsscholen en werkte bij verschillende ngo's. Ook in Bulgarije deed hij verschillende jobs. Verzoekster werkte in Syrië als onderwijzeres in verschillende scholen. Zoals reeds vermeld, blijkt dat verzoeker ook hier in een koekjesfabriek heeft gewerkt. Ten slotte beschikken zij in Bulgarije ook nog over een netwerk van vrienden en collega's.

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat verzoekers omwille van hun gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die het hen dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen, verbonden aan hun status toegekend in Bulgarije, dat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar dat land zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6.4. Voorts herinnert de Raad eraan dat verzoekers reeds een tweetal maanden nadat verzoekster haar verblijfsdocumenten heeft ontvangen, Bulgarije verlieten. Zoals reeds in voormelde beschikking gesteld, betreft dit een zeer korte periode en getuigt het niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen en er hun rechten te doen gelden.

De Raad herinnert er nog aan dat situaties die geen *“zeer verregaande materiële deprivatie”* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97].

6.5. Verzoekers brengen bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven. De Raad besluit dat verzoekers' situatie niet wordt gekenmerkt door bijzondere medische of andere

buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugkeer naar Bulgarije, wegens hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. De door verzoekers gevolgde Nederlandse taalcursussen en hun voorgehouden integratie in België doen hier niet anders over denken.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 22 oktober 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengen verzoekers geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijfen-twintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO